

Sygn. akt *XVII AmE 124/16*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 lipca 2018 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący –	<i>SSO Dariusz Dąbrowski</i>
Protokolant –	st.sekr.sądowy Jadwiga Skrzyńska

po rozpoznaniu 2 lipca 2018 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania (...) ***Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K.***

przeciwko ***Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki***

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K. od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z 13 lipca 2016 r. Nr (...)

oddala odwołanie.

SSO Dariusz Dąbrowski

Sygn. akt XVII AmE 124/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 13 lipca 2016 roku nr (...) Prezes Urzędu Regulacji Energetyki, na podstawie art. 56 ust 2 w związku z art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2012 r., poz. 1059 ze zm.) oraz w związku z art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2016 r., poz. 23 ze zm.) w związku z art. 30 ust. 1 ustawy - Prawo energetyczne, po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej, którego stroną było przedsiębiorstwo energetyczne (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. :

1. stwierdził, iż przedsiębiorstwo energetyczne (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. naruszyło warunki udzielonej koncesji na obrót paliwami ciekłymi, poprzez wprowadzanie do obrotu paliwa ciekłego - oleju napędowego, które nie spełniało wymogów określonych w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 09 grudnia 2008 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych (Dz. U. z 2013 r., poz. 1058 ze zm.),

2. za działanie określone w pkt 1 wymierzył karę pieniężną w wysokości 144.000 zł, co stanowi w przybliżeniu (...) % przychodu osiągniętego z działalności koncesjonowanej w 2015 r.

Od niniejszej Decyzji powód - (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. złożył odwołanie. Powód wniósł w nim o uchylenie Decyzji w części objętej pkt 2, ewentualnie o zmianę Decyzji w pkt 2 i orzeczenie o odstąpieniu od wymierzenia kary pieniężnej za naruszenia wskazane w pkt 1 Decyzji z uwagi na znikomy stopień szkodliwości czynu oraz na fakt zaprzestania naruszeń i zrealizowanie obowiązku przez powoda, czy też o zmianę Decyzji w pkt 2 w całości i orzeczenie o zmiarkowaniu i obniżeniu wymierzonej kary do 0,01% przychodu z uwagi na znikomy stopień szkodliwości czynu oraz na fakt zaprzestania naruszeń, jak też o zasądzenie solidarnie na rzecz powoda kosztów postępowania według norm przepisanych.

Zaskarżonej Decyzji powód zarzucił rażące naruszenie prawa materialnego poprzez błędna jego wykładnię i niewłaściwe zastosowanie w szczególności przepisu art. 56 ust. 6 i 6a ustawy Prawo energetyczne poprzez:

- przyjęcie, że stopień społecznej szkodliwości wprowadzenia do obrotu oleju niespełniającego wymogów określonych w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 09 grudnia 2009 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych w zakresie temperatury zapłonu jest znaczny mimo, że obniżenie temperatury nie miało żadnego negatywnego wpływu na pracę silników samochodów (a w okresie jesienno- zimowym jest nawet korzystne) i mimo, że zakwestionowana a następnie zatrzymana partia oleju liczyła zaledwie 6.940 litrów a jej wartość zakupu brutto nie była wyższa niż 27.000 zł, a także, że do obniżenia temperatury zapłonu doszło z przyczyn przez powoda niezawinionych, na które nie mógł mieć i nie miał żadnego wpływu w sytuacji, gdy niesolidny pracownik – kierowca cysterny „nie doczyścił” jej należycie po poprzednim przewozie benzyny,

- nie wzięcie pod uwagę przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej znikomego stopnia szkodliwości czynu, niewielkiego stopnia zawinięcia oraz dotychczasowego zachowania powoda, jak również jego możliwości finansowych.

Pozwany złożył odpowiedź na odwołanie, w której wniósł o jego oddalenie i zasądzenie od powoda na rzecz Prezesa URE kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Rozpoznając odwołanie Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. prowadzi działalność gospodarczą polegającą na obrocie paliwami ciekłymi na podstawie koncesji udzielonej przez Prezesa URE decyzją z dnia 25 stycznia 2000 r. nr (...) ze zmianami (okoliczność bezsporna).

Na podstawie powyższej koncesji Koncesjonariuszowi nie wolno czynić przedmiotem obrotu paliw ciekłych, których parametry jakościowe są niezgodne z parametrami określonymi obowiązującymi przepisami i wynikającymi z zawartych umów (pkt 2.2.3. koncesji); Koncesjonariusz jest zobowiązany do spełnienia określonych przepisami prawa warunków wykonywania działalności gospodarczej oraz do wykonywania działalności objętej niniejszą koncesją na zasadach określonych w ustawie - Prawo energetyczne oraz wydanych na jej podstawie przepisach wykonawczych (pkt 2.1.1 koncesji); Koncesjonariusz jest obowiązany do wykonywania działalności w sposób nie stanowiący zagrożenia dla życia lub zdrowia ludzkiego oraz nie narażający na powstanie szkód materialnych (pkt 2.1.4. koncesji) (okoliczność bezsporna).

Kontrole przeprowadzone w dniach 19 października 2015 r. (protokół kontroli z dnia 19 października 2015 r. nr akt kontroli (...) (...), k. 4-8 akt adm.; protokół pobrania próbek paliw ciekłych do użytku wewnętrznego Inspekcji Handlowej, k. 10 akt adm.) i 03 listopada 2015 r. (protokół kontroli z dnia 03 listopada 2015 r. nr akt kontroli (...) (...), k. 14-19 akt adm.; protokół pobrania próbek paliw ciekłych do użytku wewnętrznego Inspekcji Handlowej, k. 22 akt adm.) na stacji paliw Przedsiębiorcy zlokalizowanej w miejscowości N., (...)-(...) M. wykazały, iż paliwo ciekłe - olej napędowy oferowany do sprzedaży na ww. stacji nie spełniał wymogów określonych w przepisach rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 09 grudnia 2008 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych (Dz. U. z 2013 r., poz. 1058 ze zm.).

W ramach badania laboratoryjnego próbki oleju napędowego pobranego w dniu 19 października 2015 r. stwierdzono obniżoną temperaturę zapłonu paliwa, która wyniosła 40,5°C, przy dopuszczalnej powyżej 55°C i tolerancji > 55,0-2,1 °C, tak więc oceniono, iż nie spełnia wymagań jakości produktu określonych w ww. rozporządzeniu (protokół przyjęcia próbki/próbki kontrolnej paliwa do badań nr (...), k. 11 akt adm.; protokół z badań nr (...) z dnia 28 października 2015 r., k. 12- 13 akt adm.). Przedmiotowa próbka oleju napędowego pochodziła z oferowanej do sprzedaży partii 5.784 litrów. Daną ilość paliwa ustalono na podstawie oświadczenia Pana M. W. - sprzedawcy na stacji (protokół pobrania próbek paliw (...), k. 8-9 akt adm.; protokół kontroli z dnia 19 października 2015 r., k. 6 akt adm.).

Naruszenie norm potwierdziło badanie próbki kontrolnej pobranej tego samego dnia (protokół pobrania próbek paliw ciekłych do użytku wewnętrznego Inspekcji Handlowej, k. 10 akt adm.; protokół przyjęcia próbki/próbki kontrolnej paliwa ciekłego do badań nr (...), k. 27 akt adm.; protokół przekazania próbki/próbki kontrolnej nr (...), k. 28 akt adm.; protokół z badań nr (...) z dnia 06 listopada 2015 r., k. 34- 35 akt adm.)

Z kolei próbka oleju napędowego pobrana w dniu 03 listopada 2015 r., po tak zwanej „dolewce” również nie spełniała wymagań jakości produktu określonych w rozporządzeniu. W badaniu laboratoryjnym ponownie stwierdzono obniżoną temperaturę zapłonu w wysokości <40,0°C, przy dopuszczalnej powyżej 55°C i tolerancji > 55,0-2,1 °C (protokół przyjęcia próbki/próbki kontrolnej paliwa do badań nr (...), k. 23 akt adm.; protokół z badań nr (...) z dnia 05 listopada 2015 r., k. 36- 37 akt adm.). Próbkę oleju napędowego pobrano do badania tym razem z oferowanej do sprzedaży partii 6.948 litrów, którą zabezpieczono wydając postanowienie o zabezpieczeniu (protokół pobrania próbek paliw (...), k. 20-21 akt adm.; protokół kontroli z dnia 10 listopada 2015 r. nr akt kontroli (...)(...), k. 29-33 akt adm.).

W dniu 10 listopada 2015 r. przeprowadzono trzecią kontrolę na wskazanej stacji paliw Przedsiębiorcy, w trakcie której sprawdzono, że zabezpieczenie paliwa nie zostało naruszone (protokół kontroli z dnia 10 listopada 2015 r. nr akt kontroli (...)(...).218.2015, k. 29-33 akt adm.).

W związku z niewłaściwą jakością oleju napędowego (...) Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej zarządził 10 listopada 2015 r., w formie decyzji administracyjnej wydanej wobec Przedsiębiorcy, wycofanie z obrotu oleju napędowego znajdującego się w zbiorniku podziemnym stacji paliw w miejscowości N., toteż uchylone zostało postanowienie o zabezpieczeniu partii oleju napędowego (protokół kontroli z dnia 10 listopada 2015 r. nr akt kontroli (...)(...), k. 29-33 akt adm.).

W dniu 22 kwietnia 2016 r. Prezes URE zawiadomił Przedsiębiorcę o wszczęciu postępowania w sprawie nałożenia na Przedsiębiorcę kary pieniężnej z powodu naruszenia obowiązków wynikających z koncesji na obrót paliwami ciekłymi poprzez wprowadzanie do obrotu oleju napędowego o jakości niezgodnej z obowiązującymi w trakcie kontroli przepisami rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 09 grudnia 2008 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych (Dz. U. z 2013 r., poz. 1058 ze zm.) (k. 39 akt adm.).

W odpowiedzi Przedsiębiorstwo w piśmie z dnia 27 kwietnia 2016 r. wskazało m.in., iż „Zaistniałe nieprawidłowości wskazane podczas kontroli mogły wystąpić na każdym etapie logistyki podczas poboru i zalania paliwa i mogły wynikać z czysto ludzkiego błędu. W tej chwili nie jesteśmy w stanie stwierdzić, czy mogła to być wina naszego kierowcy, który być może zalał olej napędowy i źle oczyścił dystrybucję po zalaniu benzyny, czy też do nieprawidłowości mogło dojść na terminalu”. [...] „Informujemy jednocześnie, że firma (...) Sp. z o.o. dokonuje zakupów paliw tylko od renomowanych i koncesjonowanych dostawców, a do każdej dostawy bezwzględnie wymagane jest świadectwo jakości.” (k. 40- 42 akt adm.). Do pisma tego, jak też do kolejnego pisma z 23 maja 2016 r. Przedsiębiorstwo załączyło szereg dokumentów, w tym protokoły z wcześniej przeprowadzonych badań wskazujące na właściwą jakość paliwa, mające potwierdzać pozytywne wyniki dotychczasowych kontroli (k. 43- 86, 90- 128 akt adm.).

Pismem z dnia 14 czerwca 2016 r. Prezes URE zawiadomił Przedsiębiorcę o zakończeniu postępowania dowodowego w niniejszej sprawie. Równocześnie poinformował o możliwości zapoznania się z zebrany materiał dowodowy oraz wypowiedzenia się co do tych dowodów, materiałów oraz zgłoszonych żądań w terminie 14 dni od dnia otrzymania

zawiadomienia (k. 130 akt adm.). Przedsiębiorca skorzystał z uprawnienia do zapoznania z aktami sprawy (k. 132-133 akt adm.).

Przedsiębiorstwo energetyczne w 2015 r. osiągnęło przychód z działalności objętej koncesją w wysokości (...) zł. Na prowadzonej działalności gospodarczej Przedsiębiorca wykazał za ten okres zysk w wysokości (...) zł (k.40- 48 akt adm.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów złożonych w trakcie postępowania administracyjnego.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Stan faktyczny ustalony w niniejszej sprawie, z którego bezspornie wynika niezachowanie przez Przedsiębiorcę norm jakościowych oferowanego do sprzedaży paliwa opisanych w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 09 grudnia 2008 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych (Dz. U. z 2013 r., poz. 1058 ze zm.), prowadzi do konkluzji, iż powód naruszył warunki koncesji, w ramach których zobowiązywał się do niewprowadzania do obrotu paliw o parametrach jakościowych niezgodnych z parametrami określonymi obowiązującymi przepisami. Przedsiębiorca na podstawie koncesji był też zobowiązany do spełnienia określonych przepisami prawa warunków wykonywania działalności gospodarczej, tymczasem naruszył określony w art. 7 ust. 1 pkt 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw (Dz. U. z 2014 r., poz. 1728 ze zm.) zakaz wprowadzania do obrotu paliw ciekłych niespełniających wymagań jakościowych określonych w przepisach wydanych m.in. na podstawie art. 3 ust. 2 pkt 1 ustawy, czyli właśnie przepisach ww. rozporządzenia dotyczącego wymagań jakościowych dla paliw ciekłych.

Stwierdzenie naruszenia przez (...) Sp. z o.o. warunków udzielonej koncesji zostało wyrażone przez Prezesa URE w pkt 1 zaskarżonej Decyzji, natomiast powód nie wniósł o jego uchylenie, formułując zarzuty wyłącznie co do orzeczonej wobec niego kary, w związku z czym skoro powód nie podważał ustaleń faktycznych w sprawie, należało przyjąć, iż nie kwestionował samego zaistnienia naruszenia, które jako bezsporne nie wymagało szerszego uzasadnienia.

Z kolei wystąpienie naruszenia implikuje nałożenie kary na podmiot niedochowujący wymogów koncesji. Stosownie bowiem do treści art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 roku Prawo energetyczne (t.j. Dz.U. z 2012 roku, poz. 1059 ze zm.) karze pieniężnej podlega ten, kto nie przestrzega obowiązków wynikających z koncesji. Naruszenie jednego z warunków koncesji jest zatem wystarczającą przesłanką do zastosowania przepisu art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy - Prawo energetyczne i wymierzenia na tej podstawie, w oparciu o art. 56 ust. 2 powołanej ustawy, kary pieniężnej przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki, gdyż treść przytoczonego przepisu wskazuje na obowiązek ukarania danego przedsiębiorcy w razie stwierdzenia okoliczności podlegających karze.

W niniejszej sprawie fakt samego zachowania przedsiębiorcy, które prowadziło do naruszenia koncesji nie było sporne. Wobec tego uzasadnionym stało się nałożenie na powoda kary pieniężnej na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy – Prawo energetyczne, gdyż sama odpowiedzialność za naruszenie warunków koncesji na zasadzie art. 56 ust. 1 pkt 12 Prawa energetycznego jest odpowiedzialnością obiektywną. Nie jest konieczne wykazanie umyślnej albo nieumyślnej winy ukaranego podmiotu. Jednakże nie oznacza to, że nie istnieje możliwość ograniczenia lub wyłączenia przedmiotowej odpowiedzialności (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 01 czerwca 2010 r. sygn. III SK 5/10, LEX nr 622205).

Jak słusznie wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 05 lutego 2015 r. o sygn. III SK 36/14 (LEX nr 1652700), o ile do zastosowania klasycznych sankcji administracyjnych wystarczające jest stwierdzenie obiektywnego stanu niezgodności zachowania adresata z treścią normy, o tyle w przypadku nakładania przez organ kary pieniężnej, wymierzania jej wysokości oraz oceny możliwości odstąpienia od jej wymierzenia, istotną rolę odgrywają czynniki o charakterze subiektywnym, odtwarzane w oparciu o analizę całokształtu zachowania karanego przedsiębiorcy, jego motywacji, kontekstu zarzucanego mu naruszenia, czy chociażby wpływu przedsiębiorstwa na uchybienie obowiązujących norm. Jak podał Sąd Najwyższy, ukształtowała się zatem linia orzecnicza, zgodnie z którą przyjęto, że przedsiębiorstwo energetyczne może uniknąć kary, gdy wykaże, że obiektywne okoliczności danej

sprawy uniemożliwiają mu przypisanie odpowiedzialności za naruszenia przepisów ustawy z uwagi na podjęte przez to przedsiębiorstwo działania o charakterze ostrożnościowo- prewencyjnym.

W niniejszej sprawie nie można natomiast przyjąć, aby (...) Sp. z o.o. powziął stosowne działania o takim charakterze. Powód nie zrobił wszystkiego co było możliwe, aby nie naruszyć warunków koncesji, nie podjął bowiem wszystkich możliwych działań pozwalających na zapobieżenie wprowadzeniu do obrotu paliwa złej jakości. Z materiału dowodowego nie wynika, aby Przedsiębiorca zorganizował obrót w taki sposób, aby wykluczyć sprzedaż paliwa niespełniającego norm. Przykładowo, jak wskazał powód w odwołaniu, dopiero po ujawnieniu nieprawidłowości zainicjował działania zmierzające do wyeliminowania podobnych sytuacji, w tym, aby wykluczyć zagrożenie związane ze mieszaniem paliw zaprzestał zakupów łączonych benzyn i oleju napędowego oraz zrezygnował z rozładunku benzyn za pomocą tego samego układu dystrybucji, który używany jest do dystrybucji oleju napędowego.

Naruszenie powoda należało zatem przeanalizować przez pryzmat art. 56 ust. 6 ustawy Prawo energetyczne, uwzględniając stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia oraz dotychczasowe zachowanie podmiotu i jego możliwości finansowe.

Jeśli chodzi o kwestię zawinienia powoda stwierdzić trzeba, że powód nie wykazał się należyłą starannością wymaganą od profesjonalnie działającego na rynku podmiotu. Należyta staranność dłużnika w zakresie prowadzonej przez niego działalności gospodarczej ocenia się zgodnie z art. 355 § 2 kc przy uwzględnieniu zawodowego charakteru tej działalności. Natomiast wyjątkowy charakter działalności koncesjonowanej przemawia za ustaleniem ponadprzeciętnego poziomu staranności, jaką powinien się wykazać koncesjonariusz. (...) Sp. z o.o. niewątpliwie takiej staranności nie wykazał.

Jak wynika ze zgromadzonego materiału, postępowanie powoda sprowadzało się głównie do zakupów paliwa u renomowanego dostawcy, od którego otrzymywał dokumenty potwierdzające zgodność paliwa z obowiązującymi normami. Działanie to nie zapobiegło jednak wprowadzeniu do obrotu paliwa złej jakości. Poleganie bowiem wyłącznie na certyfikatach paliwa i to wystawionych dla paliwa sprzedawcy czy producenta nie jest wystarczające w kontekście zabezpieczenia przed obrotem paliwem nietrzymającym norm i sprzedażą takiego paliwa konsumentom. Otrzymywane przez powoda świadectwa jakości nie mogły być bowiem dowodami należytej jakości sprzedawanego przez niego paliwa, gdyż dotyczyły one paliwa znajdującego się w zbiornikach dostawcy. Opieranie się zatem na renomie takiego dostawcy i przedstawianych przez niego dokumentach dotyczących parametrów fizyko- chemicznych jego paliwa nie można uznać za działanie przezorne, jakie powinno cechować koncesjonariusza.

Dodatkowo o braku właściwej dbałości przy prowadzeniu działalności koncesjonowanej świadczą hipotezy Przedsiębiorcy co do przyczyn posiadania przez niego paliwa o nieodpowiednich parametrach. Jak wynika bowiem z twierdzeń Przedsiębiorcy powodem mogły być nieprawidłowości zaistniałe już na terminalu, czy też błędy podczas poboru i zlania paliwa. Jednak tym bardziej świadczyłoby to o niekontrolowaniu przez powoda właściwego obrotu paliwem. Powód jako możliwą przyczynę ujawnienia złej jakości paliwa wymienił nie wylanie całej benzyny z cysterny przez kierowcę i dolanie oleju napędowego do benzyny znajdującej się na dnie zbiornika cysterny, podczas gdy za działanie pracowników odpowiada właśnie Przedsiębiorca. Zachowanie powoda zakwalifikować zatem trzeba jako zawinione zaniechanie.

Przy oznaczaniu stopnia szkodliwości czynu Sąd miał na uwadze orzecznictwo Sądu Najwyższego dotyczące przesłanek reżimu społecznej szkodliwości czynu określonej w art. 115 § 2 kk na gruncie Prawa energetycznego. Przede wszystkim zaznaczenia w tym zakresie jednak wymaga, iż olej napędowy sprzedawany przez powoda nie spełniał norm ze względu na temperaturę zapłonu. Wprowadzenie do obrotu oleju napędowego o obniżonej temperaturze zapłonu naraża zaś użytkownika w związku ze zwiększeniem zagrożenia pożarowego w czasie transportu paliwa, jego przechowywania, dystrybucji i stosowania.

W świetle treści § 2 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 21 listopada 2005 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać bazy i stacje paliw płynnych, rurociągi przesyłowe dalekosiężne służące do transportu ropy naftowej i produktów naftowych i ich usytuowanie (Dz.U. z 2014 r., poz. 1853 j.t.), olej napędowy

zalicza się do III klasy produktów naftowych, gdyż jego temperatura zapłonu powinna wynosić powyżej 55°C, co powoduje określone konsekwencje dotyczące wymogów bezpieczeństwa, przykładowo przechowywania oleju napędowego. Mianowicie im wyższa jest temperatura zapłonu, co determinuje przynależność do danej klasy, tym co do zasady mniejsze są obostrzenia co do wymogów bezpieczeństwa. Powyższe ma przykładowo istotne znaczenie w przypadku określonych w załączniku do powołanego rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 21 listopada 2005 r. stref zagrożenia.

W niniejszej sprawie ustalono natomiast, że olej napędowy wprowadzany do obrotu przez powoda miał temperaturę zapłonu dużo niższą niż 55°C, bo około 40°C, co kwalifikuje substancję o takiej temperaturze zapłonu w myśl § 2 wymienionego wyżej rozporządzenia do II klasy, mimo, że jako olej napędowy traktowany był jako produkt naftowy III klasy, co ma przełożenie na postępowanie z tego typu paliwem, w tym choćby także na przechowywanie tej cieczy palnej w myśl § 105 ww. rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 21 listopada 2005 r.

W związku z powyższym należy stwierdzić, iż olej napędowy będący przedmiotem kontroli na stacji paliw Przedsiębiorcy, nie spełniał parametru mającego istotne znaczenie dla spełnienia wymagań dotyczących bezpieczeństwa zdrowia i życia osób na stacji paliw oraz bezpośrednio w pojazdach zaopatrzonych w takie paliwo, stąd też Prezes URE miał uzasadnione powody, aby uznać przedmiotowe naruszenie za czyn o dużej szkodliwości, tym bardziej, że przekroczenie parametru było znaczne, bo o około 24% i to dwukrotnie.

Jednocześnie należy stwierdzić, że powód nie udowodnił, aby dane przekroczenie temperatury zapłonu paliwa było nieszkodliwe, czy też znikomo szkodliwe w warunkach jesienno-zimowych, toteż jego twierdzenie, iż w takich warunkach obniżenie tej temperatury o około 14 stopni C nie ma negatywnego wpływu na środowisko, czy też żywotność silników samochodów, pozostaje gołosłowne. W tym względzie ma bowiem znaczenie, iż w załączniku nr 2 do rozporządzenia w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych określającego wymagania jakościowe dla oleju napędowego nie różnicuje się wartości parametru temperatury zapłonu w zależności od okresu, prawidłowa temperatura zapłonu powinna zatem być taka sama abstrahując od pory roku.

Natomiast w odniesieniu do podnoszonej przez powoda okoliczności niewielkiej ilości złej jakości paliwa, tj. 6.940 litrów o wartości zakupu niższej niż 27.000 zł, która miałaby przemawiać za uznaniem niskiej społecznej szkodliwości czynu, stwierdzić trzeba, że wielkość ta jest niemała, na pewno nie znikoma. Wprawdzie w toku drugiej kontroli na stacji Przedsiębiorcy została zabezpieczona wyżej określona partia paliwa, aczkolwiek nie wiadomo ile paliwa niewłaściwej jakości dostało się do tego momentu do obrotu a w związku z tym ile tego paliwa faktycznie było. Sąd wziął bowiem pod uwagę, że zweryfikowane negatywnie w trakcie pierwszej kontroli paliwo pochodziło z partii 5.784 litrów oleju napędowego, które sprzedawano a następnie, jak wynika z treści protokołu drugiej kontroli do przedmiotowej partii olej dolewano, przy czym w międzyczasie - w dniach 25 i 26 oraz 30 października 2015 r. dostarczono odpowiednio 3.000 litrów ON, dalej 4.000 litrów ON, później 3200 litrów ON. Z kolei zabezpieczono w toku drugiej kontroli pozostałą partię 6.940 litrów, z której również pochodziło negatywnie zweryfikowane paliwo. Powyższe okoliczności zdaniem Sądu świadczą, iż nie można wbrew przekonaniu powoda uznać, że jego czyn nie był społecznie szkodliwy w stopniu znikomym.

Nie można zatem zastosować w stosunku do powoda odstąpienia od wymierzenia kary, o którym mowa w art. 56 ust. 6a ustawy Prawo energetyczne, gdyż stosownie do treści tego przepisu jest to możliwe, jeżeli stopień szkodliwości czynu jest znikomy, a podmiot zaprzestał naruszania prawa lub zrealizował obowiązek. Nie doszło zatem wbrew twierdzeniom powoda do naruszenia powołanego przepisu.

Ponadto w zakresie uprzedniej karalności Sąd uwzględnił, że jak podał pozwany, decyzją Prezesa URE nr (...) z dnia 29 maja 2015 r. Przedsiębiorcy została już wcześniej wymierzona kara pieniężna za eksploatację zbiorników, które nie spełniały wymogów określonych przepisami prawa, tak więc Przedsiębiorca drugi raz nie dochował obowiązków koncesyjnych, ale wymagających zgodności z innego rodzaju przepisami regulującymi działalność koncesjonowaną.

Jeśli chodzi zaś o możliwości finansowe Przedsiębiorcy, Sąd posiłkując się informacjami przedstawionymi przez powoda, jak też dokumentami finansowymi, w tym bilansem za okres od 01 stycznia 2015 r. do 31 grudnia 2015

r. oraz rachunkiem zysków i strat Przedsiębiorcy za ten sam okres, uznał, że pozwalają one na wymierzenie wobec niego kary w wysokości 144.000 zł. Wprawdzie powód wskazał, że (...) Sp. z o.o. posiada na 31 marca 2016 r. należności do spłaty po terminie na kwotę 1.918.441,19, przy czym w stosunku do kwoty 367.557,79 prowadzone są postępowania egzekucyjne, Spółka ze względu na zatory płatnicze korzysta z kredytu obrotowego na finansowanie działalności bieżącej w wysokości 3.000.000 zł, dodatkowo Spółka spłaca dwa kredyty inwestycyjne w łącznej wysokości 1.800.000 zł, tym niemniej powód pomija uzyskiwane przychody a także osiągnięte zyski, czy też przysługujące mu należności. Podkreślenia wymaga, iż w 2015 r. Przedsiębiorca uzyskał przychód z działalności koncesjonowanej w wysokości (...)zł oraz wymierny zysk w kwocie (...)zł a jego aktywa obrotowe istotnie przekraczały zobowiązania krótkoterminowe, ponadto jak sam podał obecnie realizuje działania inwestycyjne, co wskazuje na pozytywną kondycję i rozwój przedsiębiorstwa powoda.

Przedmiotowa kara pieniężna w wysokości 144.000 zł ustalona na poziomie (...) przychodu z działalności koncesjonowanej osiągniętego przez Przedsiębiorcę w 2015 r. pozostaje więc we właściwej proporcji do uzyskanego przychodu, mieści się w granicach określonych w art. 56 ust. 3 ustawy Prawo energetyczne, jednocześnie jest adekwatna do zawinienia i stopnia szkodliwości popełnionego czynu, dotychczasowej karalności i możliwości finansowych Przedsiębiorcy, toteż nie została wymierzona z naruszeniem art. 56 ust. 6 ustawy Prawo energetyczne. Poza tym powinna zadziałać wychowawczo na ukarany podmiot, na tyle, aby uchybienia tego rodzaju nie powtarzały się w przyszłości.

Biorąc powyższe względy pod uwagę Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów nie znajdując podstaw do jego uwzględnienia, oddalił wniesione przez powoda odwołanie na podstawie art. 479⁵³ § 1 kpc.

SSO Dariusz Dąbrowski